

ปาฏิหาริย์ร้านขนมเที่ยงคืน ฮวาว็อลดง

시간이 멈추 선 화과자점, 화월당입니다

...
ร้านฮวาว็อลดง
จะทำให้คุณตระหนักว่า
สายสัมพันธ์แบบใด
ที่คุณอยากเก็บไว้
จนวันสุดท้ายของชีวิต
...

อ็อนฮวา เขียน
วิลาสิน ซวาลรตักุล เปลา

LUMI

Lumi[✧]

ปาทิหาริย์ร้านขนมเที่ยงคืน ฮวาอ็อลด็ย

시간이 멈춘 선 화과자점, 화월당입니다

Talk with Lumi

ยินดีต้อนรับผู้อ่านทุกท่านสู่ร้านขนม "ฮาวี้อลดัง" ที่นี่คือร้านขนมญี่ปุ่นเล็กๆ ซึ่งเปิดทำการเพียงสองชั่วโมงต่อวัน คือตั้งแต่สี่ทุ่มถึงเที่ยงคืนเท่านั้น ทว่าสองชั่วโมงนี้อาจเป็นชั่วโมงแห่งปาฏิหาริย์สำหรับใครบางคน เพราะว่ากันว่าประตูของร้านฮาวี้อลดังคือเส้นแบ่งระหว่างโลกคนเป็นและคนตาย ขนมทุกชิ้นที่เสิร์ฟให้ลูกค้าผู้ล่วงลับคือถ้อยคำแทนใจ ช่วยปลอบประโลมและปลดปล่อยดวงวิญญาณที่ยังไม่หมดหวังให้ไปสู่โลกหน้า

บางครั้งสิ่งที่หลงเหลืออยู่หลังการจากลาอาจไม่ใช่เพียงความว่างเปล่า แต่เป็น "เรื่องราวที่ยังค้างคาในใจ" ทั้งคำพูดที่ไม่ได้เอ่ยออกมา ความรู้สึกที่ส่งไปไม่ถึง และรอยยิ้มที่อยากมอบให้อีกสักครั้งแต่กลับไม่มีโอกาส เราต่างเฝ้าเก็บความทรงจำเหล่านั้นไว้แน่นหนา จนบางครั้งความอบอุ่นกลับกลายเป็นความเจ็บปวด และบางครั้งความเสียดายก็กัดกินหัวใจเรายาวนานราวต้องคำสาป จะดีแค่ไหนหากมีสถานที่แห่งหนึ่งเปิดโอกาสให้เราได้จบบทสนทนากับ "ใครคนนั้น" เพื่อพูดในสิ่งที่ค้างอยู่ในใจเป็นครั้งสุดท้าย

ปาทหาริย์ร้านขนมเที่ยงคืน ฮาวีโอลดั่ง จะพาคุณมา
ลองลิ้มชิมรสเรื่องราวอันอ่อนโยนและลึกซึ้งไปกับขนมทั้งห้าชนิด
ไม่ว่าจะเป็นเซ็มเบซ็อกโกแลต วาซาชิรูปดอกบัวย ดั่งงะซาเซียว
โมจิสตอร์เบอร์รี่ และโยกังเกาลัดสีชาด รวกับได้จิบชาร้อนๆ พร้อม
ละเลียดขนมหวานชิ้นเล็กๆ ที่ละคำในคืนฝนพรำ เมื่อคุณเปิดประตู
เข้าสู่ร้านฮาวีโอลดั่ง คุณอาจได้พบคำตอบที่ตามหามาทั้งชีวิต

บางทีขนมคำเล็กๆ เพียงหนึ่งคำอาจเปลี่ยนความหมาย
ของการบอกเล่าให้กลายเป็นการเยียวยา และช่วยถักทอสายสัมพันธ์
ให้คงอยู่ตลอดไปชั่วนิจันรันดร์

Lumi[✧]

สารบัญ

บทที่ 1	เริ่มกิจการ	9
บทที่ 2	เรื่องราวของลูกค้าคนแรก * เข็มเบชีอกโกแลต	23
บทที่ 3	เรื่องราวของลูกค้าคนที่สอง * วาจาชิรูปดอกบ๊วย	73
บทที่ 4	เรื่องราวของลูกค้าคนที่สาม * ดังโมะซาเซียว	159
บทที่ 5	เรื่องราวของลูกค้าคนที่สี่ * โมจิสตรีทเบอร์รี่	220
บทที่ 6	เรื่องราวของชาววีอล * โยกังเกาส์ดแห่งการจากลา	269
บทที่ 7	บทส่งท้าย	320

บทที่ 1

เริ่มกิจการ

ว่ากันว่าแม้ชีวิตจะสูญสลาย แต่สายสัมพันธ์ยังคงอยู่

นั่นเป็นคำสั่งเสียสุดท้ายของยายฉันเอง วันที่การร่อนเร่บนเส้นทางแห่งชีวิตของยายสิ้นสุดลง วันนั้นเป็นวันที่อากาศแจ่มใสกว่าวันไหนๆ แม้กระทั่งความตายก็ยังเปล่งประกายเจิดจ้า ทอเป็นเส้นแสงสาดส่องลงมาเพื่อไว้อาลัยแก่หญิงชราผู้สมถะและสงบงาม เป็นวันหนึ่งของฤดูใบไม้ผลิที่ดอกหญ้างดงามกว่าทุกๆ วัน และวันนั้นฉันก็ได้ร้องไห้ออกมา

ถึงแม้ยายจะจากไปแล้ว แต่ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ตัวฉันในวัยยี่สิบเจ็ดปีก็ได้ทำอะไรตั้งหลายอย่าง ทั้งกินข้าว ตัดผม แล้วยังเปลี่ยนถ่านนาฬิกาที่หยุดเดินไปแล้วได้ด้วย ถึงจะสร้างทำเป็น

เข้มแข็งบ้าง แต่วันเวลาก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีไม่มีปัญหา เพราะฉันได้สัมผัสความจริงอันเรียบง่ายเนิ่นนานมาแล้ว ไม่ว่าใครจะอยู่หรือใครจะไป ยังไงวันเวลาก็ดำเนินไปตามครรลองของมัน เมื่อวันจะกลายมาเป็นวันนี้ แล้ววันนี้ก็จะกลายเป็นพรุ่งนี้วันยังค่ำ

กระทั่งตอนตาย ยายยังรวบแขนทั้งสองข้างเอาไว้อย่างสุภาพราวกับหลับใหลไปอย่างสุขสงบ ยายช่างเป็นกุลสตรีผู้ประพฤติดีในทุกสถานการณ์จริงๆ แม้กระทั่งร่องรอยแห่งชีวิตที่ยายหลงเหลือเอาไว้ก็เก็บกวาดไปได้ง่าย ๆ เช่นกัน

"ย่อนฮวา ช่วงนี้เป็นยังไงบ้าง"

"ก็ไม่เป็นไรนี่ ฉันว่าฉันจัดการความรู้สึกตัวเองได้แล้วนะ"

"เธอเอาแต่พูดว่าไม่เป็นไรตลอดเลยนี่นา แบบนั้นยิ่งน่าเป็นห่วงเข้าไปใหญ่ไม่ใช่หรือไง"

อีย็องที่มาช่วยย้ายข้าวของยื่นทิชชูเปียกมาให้ ยังดีที่ฉันไม่ได้ฝืนกลืนน้ำตาเอาไว้ แคร์องให้ไม่ออกจริง ๆ ก็เท่านั้น ไม่ใช่ว่าไม่เสียใจตลอดหนึ่งเดือนมานี้ฉันเหมือนติดอยู่ให้ห้วงความโศกเศร้าหลังการตายกะทันหันของยาย แต่มันค่อย ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ แล้วละ แน่ละ ฉันต้องเสียใจอยู่แล้ว แต่ก็คงต้องบอกตามตรงด้วยเหมือนกันว่าฉันไม่อยากร้องไห้จริงๆ อาจเพราะตอนเด็กๆ ฉันเคยสูญเสียพ่อแม่จากอุบัติเหตุทางรถยนต์มาแล้ว เลยมีภูมิคุ้มกันต่อการจากลาละมั้ง

แต่ฉันก็ไม่ค่อยยินดีกับความจริงที่ว่าตัวเองโตมาเป็นผู้ใหญ่

ที่อดทนอดกลั้นกับทุกเรื่องได้ดีเท่าไรนักหรอก

"อีรียอง เอาจั๊ใหม่ ให้ฉันเลี้ยงจางมย็อน¹เป็นที่ระลึกวันย้ายบ้าน
แล้วกันนะ!"

"เย่!"

"เอาเครื่องเคียงอะไรดี ทั้งซูยุก²หรือกัณพุกกี³"

"เอาอันที่แพงกว่าอะ"

"โอเค แค่วันนี้นะยะ"

ฉันอยากกินของอร่อยๆ เพื่อเก็บไว้เป็นความทรงจำและกลบทับ
ช่องว่างอันเจ็บปวดในจิตใจของตัวเอง ตอนที่ยายยังอยู่ เวลากิน
จางมย็อนทีไร ฉันมักจะเกรงใจยายจนไม่กล้าสั่งทั้งซูยุกมาด้วยซ้ำ แต่
วันนี้ฉันจะสั่งกัณพุกกีที่แพงกว่าทั้งซูยุกมากินด้วยอีกต่างหาก จากนั้นไป
ฉันตั้งใจว่าจะใช้ชีวิตอย่างเข้มแข็งและสนุกสนานเท่านั้น

ฉันทำได้น่า ฉันทำได้!

การสั่งอาหารจากร้านอาหารจีนในยามบ่ายของวันธรรมดา
ที่เวลาค่อยๆ เดินอย่างเชื่องช้าแบบนี้ช่างเป็นตัวเลือกที่สุดยอดไปเลยละ
เรารอไม่ถึงครึ่งชั่วโมงอาหารก็มาส่งแล้ว อีรียองรีบเปิดประตูหน้าบ้าน

¹ บะหมี่ซอสถั่วดำสโตร์เกาหลี ชาวเกาหลีใต้นิยมรับประทานในวันย้ายบ้านหรือย้ายที่อยู่

² อาหารเกาหลีที่ได้รับอิทธิพลจากอาหารจีน มีลักษณะคล้ายหมูทอดซอสเปรี้ยวหวาน

³ อาหารเกาหลีที่มีต้นกำเนิดจากอาหารจีน มีลักษณะเป็นไก่ทอดราดซอสเผ็ดหวานกระเทียม
ที่มีกลิ่นหอมและรสจัดกว่าทั้งซูยุก

ไปรับประทานอาหารด้วยความดีใจ

กันพุงก็ส่งกลิ่นเผ็ดนิ็ดหวานหน่อย อบอวลคลละเคล้ากันไป กับคันจางจาง“ราดซอสมันเลื่อมสองสาม กลิ่นน้ำมันหอมฉุยโชยออกมา จากซอสหวานที่ราดบนเส้นแป้งสาเลีสีทองอร่าม แฉกโปะด้วยไข่ดาว ที่ขอบสุกกรอบได้ที่ ยิ่งชวนให้น้ำลายสอ แต่จะกินไปทั้งแบบนี้ก็เหมือน ชาติอะไรไป ฉันจึงจัดการโรยพริกป่นกับงาลงไปเพิ่มอีกหน่อย พอจะ โรยพริกป่นกับงาบนซอสของอีรียองบ้าง เธอก็กลืนน้ำลายดัง เอือก อย่างกับเจ้าหมาน้อยที่กำลังรอหม่าๆ ข้าวยังไฉ่ยังงั้น ทำทางน่าแกล้ง ชะมัด ฉันเลยตั้งใจจะงักมือเสียดื้อๆ

"เร็วลิ รีบๆ โรยเร็วเข้า"

"ไหนลองอ่อนว่าโรยให้หนูหน่อยค่าซี"

"โรยเร็วๆ หน่อยค่า เดียวปัด!"

"ฮ่าๆ รีบกินกันเถอะ"

เราสองคนรีบพุ่งตัวไปลองลิ้มชิมรสคันจางจางในท่าที่ปลายจมูก แทบจะจมหายไปในอาหาร ระหว่างนั้นก็ได้ยินแต่เสียงสูดเสียดัง **ฮู้ดๆ** อาหารร้านนี้อร่อยใช้ได้เลยแฮะ สงสัยคงต้องสั่งมากินบ่อยๆ แล้วละ คันจางจางอร่อยถูกใจมากถึงขนาดทำให้เราลืมบทสนทนาเล็กๆ น้อยๆ บนโต๊ะอาหารไปเสียสนิท อีกทั้งคันจางจางยังเข้ากันดีมากๆ กับซอส

⁴ จางมัยยอนชนิดหนึ่ง ตัวซอสทำโดยการผัดกับน้ำมัน ทำให้มีความมันกว่าจางมัยยอนปกติ

ที่อกรสเปรี้ยวนิดๆ ของกันพุงก็ด้วย

ฉันดื่มด่ำกับช่วงเวลานี้อย่างซื่อตรง โดยไม่กังวลว่าถ้าหากกินเยอะขนาดนี้แล้วน้ำหนักจะขึ้นขนาดไหน หรือกังวลว่าค่าอาหารที่จ่ายไปในวันนี้จะเกินตัวไปสักหน่อยรีเปลา ฉันอยากใช้ชีวิตเหมือนอย่างตอนนี้อย่างยิ่งๆ ชีวิตแบบที่ไม่ต้องโหยหาหรือว่าโชคเคราะห์เสียใจกับอะไรทั้งนั้น

"เธอจะทำยังไงกับร้านฮาวีโอลดงี้เธอ"

"พรุ่งนี้นั่นแน่เจอกับทนายที่ดูแลเรื่องมรดกไว้แล้ว เขาติดต่อมาว่าฉันเป็นทายาทที่ยายเลือกให้รับช่วงมรดกเอาไว้แล้วนะ"

"ไม่คิดจะเข้าไปดูแลร้านต่อเหรอ เธอเองก็เรียนรู้วิธีทำขนมจากการดูอยู่ข้างๆ คุณยายมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นา"

"ดูแลร้านอะไรกัน ฉันต้องเตรียมตัวสอบบรรจุพนักงานรัฐวิสาหกิจต่างหากเล่า ตอนนี้อยู่กับพ่อแม่ฉันคงกำลังให้เจ้าขอพรกันอยู่บนฟ้าเพื่อขอให้ฉันได้งานดีๆ ทำกับเขาบ้างละสิไม่ว่า"

ครอบครัวฝั่งแม่ฉันส่งต่อร้านขนมเทียนชื่อ "ฮาวีโอลด" กันมาจากรุ่นสู่รุ่น เริ่มจากเทียดส่งต่อให้ทวด แล้วทวดก็ส่งต่อให้ยาย ดำเนินกิจการมาเรื่อยๆ โดยมีเพียงแค่การตกแต่งภายในร้านเท่านั้นที่เปลี่ยนให้ตรงตามรสนิยมของแต่ละยุคสมัย เดิมทีแล้วต้องเป็นแม่ที่ต้องรับช่วงต่อร้านฮาวีโอลด แต่เนื่องจากท่านเสียไปตอนฉันอายุสิบขวบ ยายจึงต้องดูแลร้านต่อมาเรื่อยๆ อย่างเลี้ยงไม่ได้ ฉันโตมา

ในบ้านที่มีแต่คนเฒ่าคนแก่และใช้เวลาส่วนใหญ่กับยายที่ฮาวีโอลดั่งจนถึงช่วงใกล้เรียนจบชั้นประถมเท่านั้น แต่หลังจากขึ้นชั้นมัธยมต้นก็แทบจะไม่ได้ไปที่นั่นอีกเลย

พูดสั้นๆ คือตอนนี้ฉันไม่ค่อยรู้สถานการณ์ของร้านฮาวีโอลดั่งเท่าไรนัก ไม่รู้กระทั่งข่าวลือในละแวกเพื่อนบ้านด้วยซ้ำ สมัยอยู่ที่นั่นก็ไม่ได้สนใจอะไรเพราะรู้สึกว่าเป็นเรื่องไกลตัว ถึงจะเป็นธุรกิจของครอบครัวก็เถอะ มีหน้าที่ ยายเอาแต่พูดเรื่องเดิมๆ อยู่นั่นแหละ

"ย่อนฮวาต้องใช้ชีวิตให้ดีขึ้นนะลูก"

ใช้ชีวิตให้ดี ดีแต่เปลืองกะลือไม่ว่า ชีวิตดีๆ ที่ยายพูดคงหมายถึงชีวิตที่พอโตมาก็ต้องหางานดีๆ ทำ พอได้เงินมาก็ต้องซื้อของแพงๆ ใช้ใช้หมดซะ ฉันได้ยินมาว่าอพาร์ทเมนต์เก่าก็แก่แล้วฮาวีโอลดั่งก็ถูกซื้อทิ้งไปเยอะแล้วด้วย จำนวนลูกค้าก็เลยลดลงจนน่าใจหาย อีกทั้งเดิมทีคนที่นิยมกินขนมญี่ปุ่นก็ไม่ได้มากมายเท่าไร สมัยนี้ใครๆ ก็ชอบขนมมาการองหรือไม่ก็มาเดอแลน⁵ กันทั้งนั้นแหละ ฮาวีโอลดั่งคงทำได้แค่อยอมรับสภาพละนะ

อีรียองเคี้ยวหัวไชเท้าดองล้างปาก

"ถ้าฮาวีโอลดั่งมีลูกค้าขาประจำ เขาคงเสียดายแย่เลยนะ"

"ไม่มีหรอกมั้ง ยายฉันเป็นมนุษย์กลางคืนก็เลยเปิดร้านช่วงดึกๆ"

⁵ ขนมไข่ฝรั่งเศส

เป็นหลัก เพราะแบบนั้นกิจการก็เลยยั้งดิ่งลงเหวเข้าไปใหญ่"

"แต่เดี๋ยวก่อน อย่างกับร้านอาหารกลางคืนเลย!"

"อย่างน้อยๆ ร้านอาหารกลางคืนเขาก็ขายดิบขายดีกันนะ..."

"ว่าแต่ทำไมคุณยายเธอถึงเปิดร้านแค่ตอนดึกๆ ละ"

ภายายในความทรงจำของฉันคือตอนที่ท่านกำลังปั่นขนมจนตึกตื่นได้ทุกที่ทุกวัน ฉันต้องกินข้าวเช้าคนเดียวอยู่บ่อยๆ เพราะกว่ายายจะตื่นก็ราวๆ เทียงวัน พวกเราก็เลยไม่ค่อยมีเวลาพูดคุยกันมากเท่าไรนัก พอตะวันตกดิน บางวันยายก็ลุกขึ้นมาทาซีอิ๊วบนดั่งโงะบ้าง บางวันก็จะผสมแป้งโมจิในน้ำห่าสีบ้าง ยายไม่เคยบอกเหตุผลว่าทำไมถึงต้องทำขนมพวกนั้นตอนกลางค่ำกลางคืน ฉันอึดอัดและลำบากใจที่ต้องรับมือกับความเงียบอันไร้คำอธิบายของยาย จึงใจเวิ่นระยะห่างทางใจไปเอง

ฉันใช้ชีวิตมาโดยเลียดจะถามเรื่องที่สงสัยมาตลอด เพราะกลัวว่ายายจะรำคาญ

"หลานสาวอย่างเธอก็ไม่รู้เหมือนกันสิท่า"

"อืม ไม่ค่อยรู้เท่าไรหรอก"

"ถ้าอย่างนั้นก็ใช้โอกาสนี้ลองเรียนรู้เรื่องของคุณยายดูสิ"

ฉันหัวเราะเบาๆ แล้วส่ายศีรษะกับสิ่งที่อีรียองเสนอ การทำความรู้จักใครสักคนเป็นเรื่องดีก็จริง แต่จะรู้จักอีกฝ่ายมากขึ้นก็ต้องมาอยู่ข้างกายกันถึงจะถูก จะไปทำความรู้จักคนที่ล้มหายตายจากกัน

ไปแล้วได้อย่างไร

"เธอคงไม่รู้สินะ ความทรงจำนะ เข้ามาเติมเต็มที่ว่างได้เสมอแหละ"

"งั้นเธอ"

ถ้าความทรงจำช่วยเติมเต็มที่ว่างที่ย้ายทิ้งเอาไว้ในชีวิตได้อย่างที่อึ้งย้งพูดจริงๆ ฉันจะเข้มแข็งกว่านี้ได้หรือเปล่าล่ะ ฉันไม่อยากจะลบเลือนเรื่องการตายของยายไปจากหัวใจจนหมดสิ้น แต่ก็ไม่อยากรื้อฟื้นความเศร้าหลงเหลืออยู่ด้วยเหมือนกัน การไล่ตามร่องรอยของยายไปที่ละนิดในระหว่างจัดการร้านฮาวีโอลดังอาจจะเป็นการเรียนรู้เรื่องของยายในแบบของฉันเองก็ได้

"ได้ งั้นมาลองดูกันสักตั้ง!"

อึ้งย้งยิ้มสดใสให้เสียงปลุกใจอันกระปรี้กระเปร่า รวากับว่าเสียงนั้นสั่นสะเทือนเข้าไปในใจของเธอด้วย ฉันไม่รู้สึกลดเดี้ยวสักนิด เพราะอย่างน้อยฉันก็มีเพื่อนสนิทที่คอยเป็นกำลังใจให้อยู่ข้างๆ แบบนี้ไงล่ะ

ทำได้แน่ ฉันทำได้ ฉันกำมือแน่นด้วยความตั้งใจอย่างแน่วแน่ซึ่งเปี่ยมไปด้วยพลังมากกว่าทุกครั้ง แถมยังรู้สึกถึงไออุ่นเหมือนมีใครบางคนมาตบเบาๆ คล้ายกำลังเอาใจช่วยฉันอยู่ด้วย

ทนายความที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลเรื่องขั้นตอนการสืบทอดมรดกของยายคือคุณลุงอายุห้าสิบปี เขาเปิดสำนักงานทนายเล็ก ๆ แถวฮาวีโอลด์ถึงแม้ตอนนี้เวลาจะล่วงเลยมาถึงช่วงหัวค่ำของวันธรรมดาแต่คุณทนายก็ยังสวมชุดสูทเนี้ยบอยู่เลย เขามีภาพลักษณ์น่าเชื่อถือสุดๆ ทั้งแต่งกายด้วยชุดสูทสีกรมท่าสะอาดสะอ้าน แฉกกันชนคิ้วเป็นทรงได้รูปอีกต่างหาก หลังตรวจสอบเอกสารที่ฉันนำมาทั้งหมดคุณทนายก็หยิบกระดาษปึกหนึ่งออกมาจากตู้เซฟ

"คุณสงสัยฮาวีโอลด์เสียใจมากแง่ๆ เลย ก่อนอื่นผมขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งกับการสูญเสียของคุณด้วยนะครับ"

คุณทนายพูดด้วยน้ำเสียงนอบน้อม พลงยื่นกาแฟแก้วหนึ่งก่อนจะส่งนามบัตรมาให้

"ตามที่คุณได้รับการติดต่อไป ผมขอแจ้งเงื่อนไขการรับช่วงร้านฮาวีโอลด์ของคุณอิมยูนอกเลยนะครับ"

แม้จะเป็นกาแฟสำเร็จรูป แต่สัดส่วนของน้ำกับผงกาแฟนั้นสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ทำให้รสชาติดีอย่างน่าประหลาด ฉันจิบกาแฟเข้าไปสองอึกติดกัน จากนั้นก็พยักหน้ารับคุณทนายอย่างสุภาพ

"ถ้ารับฮาวีโอลด์มาแล้ว ฉันว่าจะขายทอดตลาดทันทีเลยล่ะ"

"เพราะปัญหาหนี้สินที่ผู้ตายทิ้งเอาไว้เหรอครับ"

"อะไรระคะ!"

ฉันทบจะพнкаแฟกลับคืนใส่ถ้วยกระตาดทั้งอย่างนั้น หนี่สินอะไร! ยายมีหนี่ด้วยเหรอเนี่ย! ยายไม่เคยพูดถึงเลย ฉันทั้งใจว่าจะขายฮวาวีอลดั่งเพราะไม่อยากขายขนมต่างหากเล่า ไม่ใช่จะขายร้านเพื่อเอาเงินไปปิดหนี่ลักหน้อย

"ตั้งแต่ฮวาวีอลดั่งเปิดร้านมาก็ขาดทุนมาเรื่อย ๆ คุณยายคงกู้เงินมาเพื่อจนเจือให้ร้านไปต่อได้นะครับ คุณไม่ทราบเหรอครับ"

"ท...เท่าไรเหรอคะ"

"ร้อยล้านครับ"

"หา!"

"หนึ่งร้อยล้านวอนครับ"

โอ้ย ยาย! นี่หนูกำลังฟังเรื่องอะไรอยู่เนี่ย หนี่ร้อยล้านอย่างนั้นเหรอ แคบอกว่าลีบล้านใจก็ร่วงไปอยู่ตาดุ่มแล้ว แต่หนี่ร้อยล้าน! ฉันทัวเราะแห้ง ๆ เพราะจำนวนหนี่เยอะเหมือนอ่ากันเล่น ถึงยายจะไม่มีควมโลงในการทำธุรกิจเลย แต่หนี่เลนไปสร้างหนี่เอาไว้มั่งร้อยล้านก็ออกจะเกินไปหน้อยหรือเปล่า

เอาละ มาตั้งสติกันก่อนเถอะ ต่อให้เป็นลมล้มพับไปตอนนี้ยังงฉันทก็เป็นได้แค่ลูกหนี่ร้อยล้านที่นอนชมอยู่บนเตียงผู้ป่วยอยู่ดี

"ฮ่า ๆ ๆ ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ ร้อยล้านเหรอ ฮ่า ๆ...แต่ว่าค่ายฮวาวีอลดั่งก็ใช้หนี่ทั้งหมดได้แล้ว...ใช่ไหมคะ"

"น่าเสียดายที่ตอนนี้บริษัทขอสงวนฯ ไม่รับซื้อฮาวีโอลด์ครับ"

"หา! ทำไมล่ะคะ!"

"ทำเลไม่ดีนะครับ มีข่าวลือหนาหูว่าแถวนี้มีผี ละแวกฮาวีโอลด์ถึงไม่มีบ้านเรือนเลยสักหลังไงล่ะครับ แล้วที่ร้านก็ยังมีพระสงฆ์กับร่างทรงเข้าออกบ่อยๆ ด้วย คนแถวนั้นเขารู้กันทั่วแล้วล่ะครับ ถ้าไม่เสนอขายในราคาที่ต่ำมากๆ ก็คงไม่มีใครรับซื้อ"

คุณพระ จะโหดร้ายเกินไปแล้ว ฉันเป็นแค่เด็กสาวอ่อนต่อโลกที่เพิ่งถูกผลักดันออกมาใช้ชีวิตในสังคมเองนะ ฉันเพลอปั๊บแก้กระดาศที่ถืออยู่โดยไม่รู้ตัว พอคุณนายเห็นแกวที่ยับยู่อยู่ในมือฉัน เขาก็ยื่นเอกสารเพิ่มเติมมาให้

"เพราะอย่างนั้นคุณอิมยูนอกก็เลยทิ้งเงื่อนไขเอาไว้ ลองอ่านดูก่อนสิครับ"

ถึง ย็อนฮวา

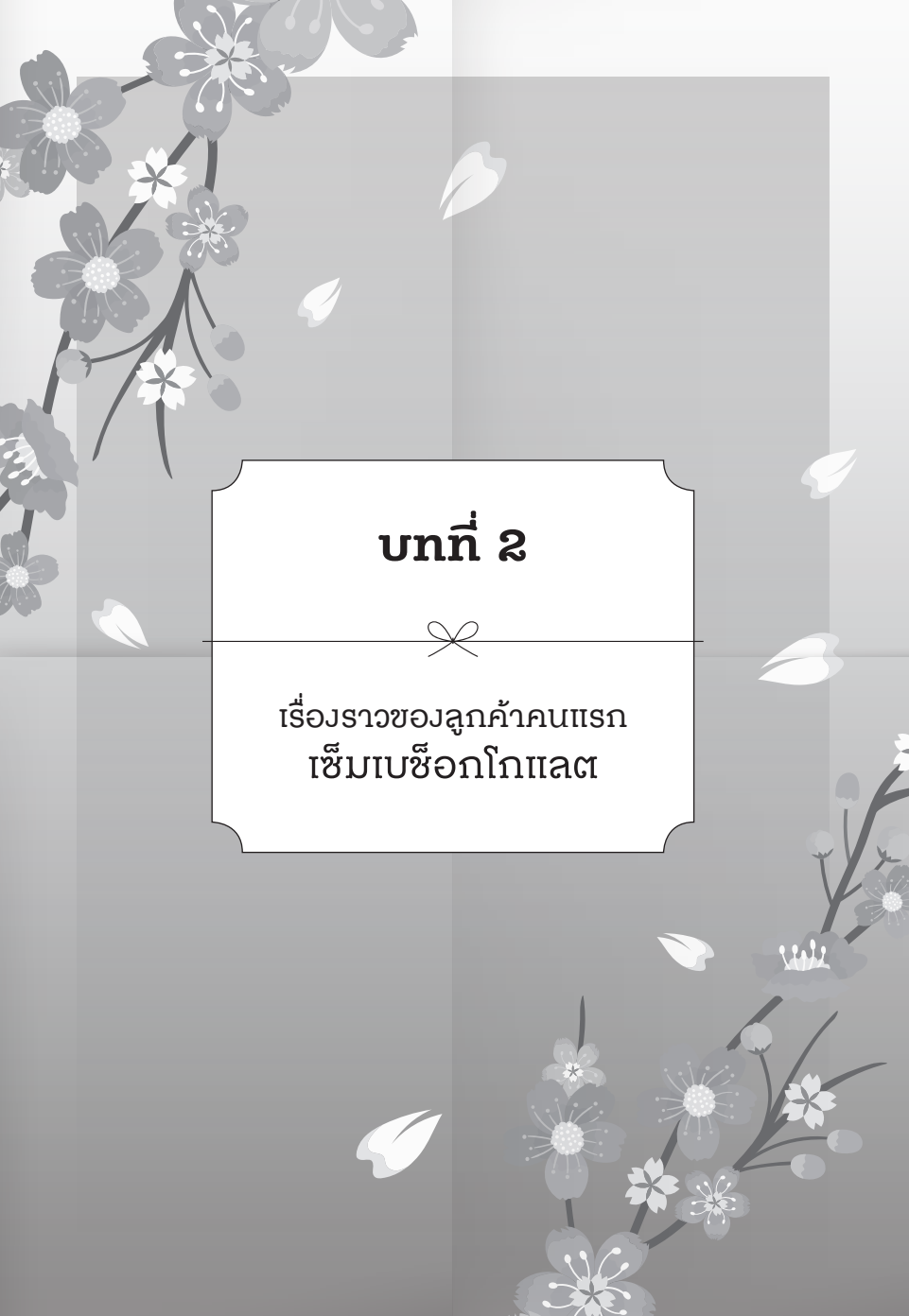
ย็อนฮวา ตอนที่หลานได้อ่านจดหมายฉบับนี้ ยายคงไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว ขอโทษจริงๆ ที่จากไปเร็วๆ ที่ตอนมีชีวิตอยู่ ยายยังไม่ได้อสอนอะไรหลายๆ อย่างให้หลานเลย แต่อย่ากังวลไปเลยนะ ยายจะทิ้งทุกอย่างที่จำเป็นในการดูแลฮาวีโอลด์ต่อเอาไว้ให้ ถ้าหลานตกลงรับ

“สิ่งนั้น” ไป หลานก็จะใช้หนี้ร้อยล้านวอนได้แน่นอน
แต่มีเงื่อนไขอยู่สามข้อ
ข้อแรก ต้องเปิดกิจการร้านฮวาร็อลถึงด้วยตัวเอง
เป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งเดือน
ข้อสอง เปิดร้านช่วงดึกตั้งแต่สี่ทุ่มถึงเที่ยงคืน
ข้อสาม จมเฝ้ารอ

ดูๆ แล้วอย่างกับจดหมายที่เคยเห็นตอนเล่นเกมไขปริศนาเพื่อหนี
ออกจากห้องปิดตายกับเพื่อนๆ เลยแฮะ... คุณทนายอธิบายเพิ่มเติม
อีกว่าการเปลี่ยนชื่อในโฉนดที่ดินและการโอนกรรมสิทธิ์ของร้าน
สามารถดำเนินการได้ทันที แต่ “สิ่งนั้น” ที่ยายฝากเอาไว้จะถูส่งมอบ
ให้กับคนที่สามารถจะบรรลุเงื่อนไขสามประการตามที่จดหมายระบุมา
หากไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว “สิ่งนั้น” จะถูกบริจาคให้ชุมชนตาม
เจตนารมณ์ของผู้ตายทันที

เอ่อ เตี่ยวะ แบบนี้ก็หมายความว่าฉันกลายเป็นคนดังแตก
ที่ติดหนี้ร้อยล้านในชั่วพริบตาละสิ! ยายขา ตอนที่ยายยังอยู่ หนูทำ
อะไรผิดต่อยายไปเหรอคะ หนูไม่ใช่หลานแท้ๆ ของยายเหรอ ทำไม
ถึงทำกับหนูแบบนี้! ฉันรู้ตัวดีว่าตัวเองค่อนข้างใจร้อน ถ้าเกิดอยากรู้
อยากรู้เห็นอะไรขึ้นมาละก็ ฉันจะเป็นพวกอยากรีบกระโจนเข้าไปค้นหา

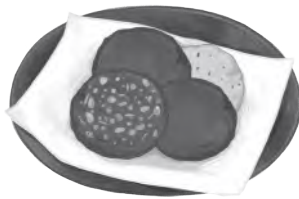
คำดอบทันที สาเหตุที่ฉันไม่สนิทกับยายในตอนที่ย่านยังอยู่ก็เพราะ
ยายเป็นคนที่ไม่วอมปรับจ้งหะให้เข้ากับฉันเลย สุดท้ายแล้วยายก็
ทั้งปัญหาที่ตัวเองคลีคลายได้อย่างสบายๆเอาไว้ให้ฉัน แล้วตัวเองก็
ชิงจากไปเสียดื้อๆ

บทที่ ๒

เรื่องราวของลูกค้าคนแรก
เซ็มเบซึกโกทาเตะ

ในเวลาแบบนี้ หลายคนคงกำลังนอนหลับอยู่บนเตียงอุ่นๆ เพื่อเตรียมต้อนรับวันใหม่ คงมีแค่น้้นละมั้งที่ต้องมายืนจังก้าอยู่หน้าประตูร้านฮาวีโอลดังแบบนี้

ป้ายไฟนีออนส่องสว่างเป็นตัวอักษรสามพยางค์ของชื่อร้าน "ฮาวีโอลดัง" ซึ่งเปล่งประกายสีชมพูอ่อนราวกับดอกพื๊อดกด¹ ผลิดอกบานสะพรั่งยามค่ำคืน ร้านขนมญี่ปุ่นแห่งนี้ปรับปรุงต่อเติมขึ้นมาใหม่จากบ้านเดี่ยวชั้นเดียวหลังเล็กๆ ในร้านนี้มีของตกแต่งกระจุกกระจิก

¹ ดอกซากุระในภาษาเกาหลี ชาวเกาหลีถือว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งการเริ่มต้นใหม่ และการมาเยือนของฤดูใบไม้ผลิ

หลากหลายระดับอยู่ตรงนั้นตรงนี้ได้หมด ทั้งสีเหลือง สีแดง และ สีเขียว ดูๆ แล้วให้ความรู้สึกเหมือนบ้านขนมหวานของฮันเซลกับ เกรเทล แต่แฝงกลิ่นอายตะวันออก บนผนังมีรูปเขียนพู่กันจีนคำว่า "อ้อลา" และ "อวยพร" อยู่คู่กัน ได้อักษรนั้นก็มีภาพวาดมังกรทรงพลัง กำลังแหวกว่ายสายน้ำด้วยท่วงท่าสง่างาม พอรวมทุกอย่างเข้าด้วยกันแล้ว ทุกสิ่งในร้านนี้ล้วนดูเหมือนเครื่องรางของขลังยังงี้ยังงั้น

ฉันไม่ได้มาที่นี่นานจึงรู้สึกแปลกตาไปบ้าง ยายของฉันไม่ใช่ คนช่างพูดหรือช่างเจรจาอะไร แม้ในฐานะผู้ใหญ่ ยายจะเป็นคนน่ารัก แต่จากมุมมองคนในครอบครัวแล้ว ยายกลับเป็นคนที่เข้าหา ยาก ยายเลี้ยงฉันมาด้วยตัวคนเดียวตั้งแต่ฉันอายุสิบขวบ แต่บางครั้ง ฉันก็รู้สึกเหมือนท่านจงใจหลบเลี่ยงเวลาฉันเข้าหา

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงสงบปากสงบคำอยู่บ่อยครั้งทั้งๆ ที่ไม่ได้อยากทำ อีกทั้งยังฝันใช้ชีวิตที่บ้านอย่างสงบเรียบง่ายไม่เป็นตัวของตัวเอง เสมอมา เพราะกลัวว่าถ้าไปหยอกล้อยายเล่นเหมือนที่ทำกับเพื่อนๆ ท่านจะมองว่าฉันเป็นเด็กทะเล้น สำหรับฉันมันไม่ง่ายเลยที่ต้องมารับช่วงกิจการร้านฮาวีโอลดซึ่งผลัดมือจากคนที่เข้าหาได้ยากขนาดนั้น

"ปลดหนี้ได้เมื่อไหร่ะ จะขายทิ้งให้หมดเลยคอยดู!"

ขามสเดนเลสที่วางอยู่ตรงทางเข้าร้านมีใบไม้แห้งและฝู่นละออง ปกคลุมอยู่ ใบไม้คงปลิวมาจากต้นไม้ริมถนนต้นใหญ่ที่เติบโตอยู่ ตรงหน้าร้านพอดิบพอดี ส่วนฝู่นละอองก็คงเปรียบเสมือนตัวแทนของ

ลูกค้าผู้มาเยือนจากทั่วสารทิศ ชามใบนี้ก็คงเป็นชามข้าวสัตว์สินะ
ก่อนอื่นฉันทำความสะอาดให้ชามข้าวกลับสู่สภาพการใช้งานได้ดังเดิม
"เหมียว"

แมวดำตัวหนึ่งปรากฏตัวขึ้นตรงหัวมุมถนนที่อยู่ห่างออกไป
ดวงตาสีเหลืองสุกใสทั้งสองข้างไม่มีขี้หูขี้ตาติดเลยแม้แต่หยดน้อย
ประกายขนสะท้อนแสงไฟนีออนวาระยับดูสะอาดสะอ้าน ต่างจาก
แมวจรทั่วไป เจ้าเหมียวใช้ทำหน้าที่จัดแต่งขนของตัวเองไปพลางๆ
ดูแล้วเหมือนมันกำลังคิดถึงสัมผัสอุ่นๆ จากมือของใครบางคนอยู่ในที่

ฉันเดินตรงไปยังชั้นวางสินค้า แต่แค่ย่อตัวลงไปบนพื้นร้านก็มีเสียงลั่น
เอี๊ยดอ๊าด ต้อนรับเป็นทาง บนชั้นมีสมุดเล่มหนึ่งวางอยู่ ฉันจึงหยิบ
มาเปิดกางออกอย่างเบามือ

ตำรับขนมฮาวีโอลด์: 1. เช็มเบ

ความจริงฉันเองก็ชอบอบขนมกินเล่นแก้เบื่อเวลาอยู่บ้าน
เป็นประจำอยู่แล้ว อย่างตอนเปิดเทอมใหม่ๆ ฉันจะอบพวกขนมเล็กๆ
น้อยๆ ไปแจกเพื่อนๆ เพื่อเรียกคะแนนนิยม จนกลายเป็นงานประจำปี

ของฉันไปแล้ว เพราะงานการทำขนมญี่ปุ่นจึงไม่ใช่เรื่องผืนใจอะไรนัก แต่ปัญหาคือการทำขนมให้ใกล้เคียงฝีมือของยายต่างหากที่น่ากลัว

"เซ็มเบ" หรือที่เรียกอีกชื่อว่า "ซึอนบย็อง" คือขนมที่ได้รับ ความนิยมอย่างกว้างขวางทั่วเอเชีย ขนมชนิดนี้ทำจากการนำแป้งสาลี มาแผ่ให้แบนแล้วนำไปย่างไฟ เอกลักษณะคือขอบบางกรอบ ส่วน ตรงกลางก็มีรสเค็มเล็กน้อยซึ่งเกิดจากการโรยผงสาหร่ายทะเลลงไป ส่วนตัวฉันไม่ค่อยชอบสาหร่ายทะเลเท่าไร ฉันว่ามีวัตถุดิบอย่างอื่น ที่เข้ากันกว่านี้ตั้งเยอะ...

ในตอนนั้นเอง กระดิ่งเหล็กที่แขวนไว้หน้าประตูกระຈกก็ส่งเสียง ดังกังวาน

"โอ้ เปิดร้านแล้วแฮะ"

ทั้งๆ ที่เพิ่งเปิดร้านได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง แต่ดูเหมือนจะมีลูกค้า เข้าร้านแล้ว ฉันรีบร้อนลงลานผูกเชือกผ้ากันเปื้อน เตรียมตัวต้อนรับ ขั้บสั้ลูกค้าคนแรกเต็มที ถึงตอนนี้จะยังไม่มီးอะไรพร้อมขายก็ตาม เพราะฉันยังไม่ได้เตรียมวัตถุดิบอะไรเลยนี่นา

"ขอโทษด้วยนะคะ ตอนนี้ยังเตรียมเปิดร้านอยู่เลยคะ ไว้โอกาส หน้า..."

"เห็นบอกว่าหลานสาวจะมารับช่วง มาจริง ๆ ด้วยสินะ"

จู่ๆ ลูกค้าแปลกหน้าที่เพิ่งเข้ามาในร้านก็ทำตัวเหมือนรู้จักฉัน มาก่อน เขาเป็นผู้ขายรูปร่างสูงโปร่งที่มีแขนขาเรียวยาวเป็นพิเศษ

แต่ไม่ว่าจะนี้อย่างไร เขาก็ไม่อยู่ในเศษเสี้ยวความทรงจำของฉันเลย
เขาใช้มือขวาเสยเส้นผมที่ยาวเกือบประบ่าไปด้านหลัง เผยให้เห็น
หน้าผากกลมมนได้รูป ดวงตาที่ทอดมองมาดูคมปลาบและเยือกเย็น
เหมือนงูไม่มีผิวด แต่ลึกๆ ก็ไม่ได้ชวนให้รู้สึกว่าคุณตรงหน้าเป็นคนเจ้าเล่ห์
หรืออะไร

"เปิดร้านทั้งทีก็ควรจะเริ่มจากปัดฝุ่นก่อนสิครับ โดยเฉพาะตรงนี้
ฝุ่นหนาเตอะเลย"

ชายหนุ่มใช้นิ้วชี้ปาดบนตู้ประดับเปลือกมุกที่ตั้งอยู่มุมขวา
ของร้าน เขายื่นนิ้วเปื้อนฝุ่นให้ฉันดูพลางส่งยิ้มขี้เล่น ดวงตาริยาร
ทำให้ขนตาของเขาดูเด่นออกมาเป็นพิเศษ ท่าทีของเขาบ่งบอกชัดเจน
ว่าเป็นลูกค้าที่มาเยือนร้านนี้บ่อยครั้ง ฝุ่นผงขาวๆ ที่ติดบนนิ้วเรียวๆ
ของเขาทำให้ฉันขยันทน จึงต้องรีบดึงทิชชูเปียกส่งให้แก้เขินทันที

"ว่าแต่คุณคือ..."

"ผมชื่อฮาวีโอล²ครับ เป็นพ่อค้าวัตถุดิบ จากนั้นไปคุณต้องทำตัวดี
กับผมนะครับ"

"ว่าไงนะคะ"

"ล้อเล่นนะครับ"

จู่ๆ ชายผู้มีสีช็อคบอวอลไปด้วยกลิ่นอายของฤดูใบไม้ผลิคนนี้ก็ยิ้มว่า

² แปลว่าเดือนสี่หรือเดือนเมษายน ซึ่งอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิของประเทศเกาหลีใต้

เขายืนกลองกระดาดใบหนึ่งมาให้ ช่างในนั้นมีวัตถุดิบและอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับการทำขนม

ดูทำผู้ชายคนนี้คงเป็นคู่ค้าประจำที่ซื้อขายวัตถุดิบด้วยกันมา ตั้งแต่สมัยยายยังดูแลร้าน แต่พ่อค้าที่ไหนเขามาเยือนร้านลูกค้า ในยามวิกาลขนาดนี้กันล่ะ...หนุ่มสาวสมัยนี้ไฟแรงกันดีจริงๆ เลยนะอะ

"ค่าใช้จ่ายเอาไว้ค่อยรวยยอดทีเดียวทุกสิ้นเดือนก็ได้ครับ ขอแค่ ห้ามต่อราคา ไม่มีของสมนาคุณ และไม่มีโปรหนึ่งแถมหนึ่ง โอเคนะครับ"

"ยังไม่ได้ต่อเลยนะคะ"

"ผมจะถือว่าต่อให้คุณจะทำตัวเป็นแม่ค้าหน้าเลือดยังไง ผม ก็ไม่ใจอ่อนง่ายๆ หรอกนะครับ ฮ่าๆ"

คนที่หัวเราะเสียงดังไปสามบ้านแปดบ้านในคืนที่เงียบสงบแบบนี้ คงมีแค่ผู้ชายวิธธคนนี้คนเดียวเท่านั้นแหละ ไม่รู้ว่าเขาชอบอกชอบใจ อะไรนักหนาถึงได้ยิ้มหน้าบานตลอดเวลา คนอะไรว่าแรงได้ว่าเรงดี ยิ่งตอนเขาอ้าปากหัวเราะว่าฉันนี่แทบจะเห็นลิ้นไก่เขาอยู่แล้ว แถม จิตจะก้านตอนทางนิ้วมือทั้งสิบขึ้นมาเสยผมไปด้านหลังนั้นก็ดูเหมือน กำลังเก็กอยู่ตลอดเวลาด้วย

"เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าคุณให้ใบเสร็จมา เดี่ยวฉันจะเก็บเอาไว้ แล้วรวยยอดจ่ายตอนสิ้นเดือนทีเดียวเอง"

"คุณเรียนรู้วิธีดูแลร้านจากคุณยายมาแล้วหรือยังครับ"

"ยังค่ะ ไม่เคยเรียน..."

"ไม่รู้จริงๆ ไซ้ไหมครับว่าผมเป็นใคร"

"คุณบอกเองว่าเป็นพ่อค้าวัตถุดิบนี่คะ"

ฮาวีโอลก้มลงมาจ้องตาฉันจนปลายเส้นผมตกดำของเขาปรกลงบนแก้มของฉันด้วย เขาก้มมาใกล้เสียจนฉันทำตัวไม่ถูกจึงต้องถอยหนี พอฮาวีโอลเห็นท่าที่ฉันเป็นแบบนี้ก็ยิ่งได้ใจและวางมาดต่อ

"คุณซื้อยี่ห้อฮาวีไซ้ไหมครับ สงสัยฮาวี"

"รู้ซื้อฉันด้วยหรือคะ"

"แหงอยู่แล้วครับ อ้อ แล้วก็วัตถุดิบที่ผมให้ไปห้ามเอาไปให้คนอื่นเด็ดขาดเลยนะครับ มันเป็นวัตถุดิบพิเศษมากๆ จำไว้ให้ตีห้ามลืมเด็ดขาดเลยนะครับ"

เสียงกระดิ่งเหล็กดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นผู้หญิงวัยกลางคน ซึ่งสวมชุดเดรสลายดอกไม้สีเหลืองเดินเข้ามา ดูจากอากัปกิริยาที่เธอมองไปรอบๆ ร้านอย่างไม่คุ้นเคย ผนวกกับแวตาดำพะวักพะวน ทำให้ฉันมั่นใจว่าคราวนี้ลูกค้าเข้าร้านจริงๆ แล้วละ

ฮาวีโอลเห็นว่ามัลลิกาเข้าร้าน เขารีบลดเสียงลงแล้วกระซิบ-กระซิบแทน

"จริงๆ แล้วผมเป็นช่างทรงครับ แล้วผมก็รู้เรื่อง 'สิ่งนั้น' ที่เขียนอยู่ในพินัยกรรมของคุณยายด้วย"

"อะไรนะ! พูดจริงหรือคะ"

ฮาวีโอลหัวเราะใสซื่อเหมือนเด็กเล็กๆ ก่อนจะหันหลังเดินจากไป

ไม่ยอมเปิดโอกาสให้ฉันได้ถามต่อ ตอนสบตากับเขาที่เดินออกไปข้างนอกร้าน เขายังยกคิ้วหลีวตา แถมขยิบตาทะเล้นปิดท้ายก่อนจากไปอีกต่างหาก

คนสติไม่ดีหรือเปล่าเนี่ย ฉันรู้สึกไม่สบายอารมณ์ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกและแอบมองค้อนตามหลังเขาไปหนึ่งที แต่ก็ต้องรีบปรับสีหน้าให้สุภาพด้วยกลัวว่าจะดูไม่ดีในสายตาลูกค้าคนแรก

"ที่นี่ใช้ร้านฮาวีโอลดั่งหรือเปล่าคะ"

"ใช่ค่ะ แต่ตอนนี้เรายังไม่พร้อมเปิดร้านเท่าไรหรอกค่ะ"

"นี่ก็สี่ทุ่มครึ่งเข้าไปแล้ว ฉันไม่มีเวลาแล้วนะคะ"

"ไว้ค่อยมาพُرุงนี้ได้ไหม..."

"ไม่ได้! ต้องวันนี้เท่านั้นค่ะ ช่วยทำเซ็มเบให้ทีนะคะ"

ลูกค้าผู้หญิงท่านนี้ดูร้อนรนยังไงชอบกล ฉันจับต้นชนปลายไม่ถูก จึงได้แต่อ้าปากพะงาบๆ คิดไม่ตกว่าจะปฏิเสธลูกค้ายังไงดีจู่ๆ ฉันก็เข้าใจหัวอกคนทำมาค้าขายขึ้นมา ไหนจะต้องรับมือตั้งแต่เลห์เหลี่ยมของพ่อค้าขายวัตถุดิบยันคำขอที่เกินกำลังของเหล่าลูกค้า

"คุณเป็นเจ้าของร้านแท้ๆ แต่ไม่รู้หรอกคะว่าที่นี่เป็นร้านอะไร"

ลูกค้าหญิงวัยกลางคนเอียงคอถามด้วยใบหน้าเคลือบแคลงใจทำไมทั้งพ่อค้าวัตถุดิบคนนั้นและลูกค้าคนนี้ต่างก็มีท่าทีแปลกๆ ด้วยกันทั้งคู่ พวกเขาพูดราวกับรู้จักฮาวีโอลดั่งมากกว่าฉันที่เป็นเจ้าของซะอีกลูกค้าตรงหน้าถอนใจออกมาเอื้อมหนึ่งแล้วจึงยื่นมือมาให้ฉัน

"ไม่มีเวลาแล้ว รีบจับมือฉันสิคะ"

"จับมือคุณลูกค้าล่ะหะ"

"ฉันจะทำให้คุณเห็นเองค่ะ"

ดวงตาของเธอมีน้ำตาคลอหน่วยประหนึ่งวู่วอก่อนตาย ทันทีที่เห็นแววตาเศร้าสร้อย จู่ๆ สัญชาตญาณที่บอกว่าคุณต้องจับมือของลูกค้าคนนี้ก็แล่นเข้ามาในหัว

"ฉันเคยมีชื่อว่าไอฮิซึกุ อายุสี่สิบเจ็ดปีค่ะ"

ถ้าฟังไม่ผิด ลูกค้าผู้หญิงคนนี้พูดคำว่า "เคย" ก่อนพูดชื่อตัวเองหรือเปล่านะ แกรมอุณหภูมिर่างกายของเราที่จับมือกันอยู่ก็แตกต่างกันอย่างชัดเจน และในตอนนั้นเองจู่ๆ ร่างกายของฉันก็ชาวบ ขนลุกชันไปทั้งร่าง ไม่ทันไรประสาทสัมผัสก็พร่ามัวลงไปเสียดื้อๆ

ในที่สุดกิจการที่แท้จริงของฮาวีโอลด์ก็ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ฮิซึกุวัยสี่สิบเจ็ดปีทำงานเป็นพนักงานแคชเชียร์ในซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่ง เธอรู้สึกบิดเกร็งไปหมดเวลาต้องอนิ่วขึ้นทุกครั้งที่เกิดรบกวนเครื่องคิดเงิน ย่ำๆ เธอมักรีบกดปุ่มแรงๆ เพื่อจะได้คิดเงินให้ลูกค้าไวๆ ความกดดันทั้งหมดจึงไปสะสมกดทับกันอยู่ที่นิ้วชี้อยู่ร่ำไป เพื่อช่วยพยุงข้อนิ้วแรก